

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 201.053 van 18 februari 2010
in de zaak A. 195.447/IX-6712**

In zake : Steven SNAUWAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent Vereecke
kantoor houdend te Brugge
Elf Julistraat 32
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Hofströssler, Raf Verstraeten en Kaat Leus
kantoor houdend te Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 februari 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de beslissing van de directie detentiebeheer van het ministerie van Justitie van 4 februari 2010 waarbij Steven SNAUWAERT wordt overgeplaatst naar de strafinrichting Wortel, afdeling Tilburg, en van de beslissing van 5 februari 2010 waarbij de heroverweging geweigerd wordt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2010, om 9.30 uur.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Vincent Vereecke, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Arne Vandaele, die loco advocaten Patrick Hofströssler, Raf Verstraeten en Kaat Leus, verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is gedetineerd in de strafinrichting te Gent. Het einde van zijn detentie is voorzien op 28 mei 2010. Blijkens het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent van 22 oktober 2009 wenst de verzoeker geen voorwaardelijke invrijheidsstelling meer.

In zijn advies van 18 december 2009 oordeelt de directeur van de strafinrichting te Gent dat de verzoeker voldoet aan de classificatiecriteria van luik A en dat hij niet moet uitgesloten worden op grond van de uitsluitingscriteria van luik B van de nota van 11 december 2009. Op grond van dat classificatievoorstel duidt de afgevaardigde van de minister van Justitie op 7 januari 2010 de verzoeker aan voor overplaatsing naar de penitentiaire instelling te Tilburg.

Op 4 februari 2010 wordt mondeling aan de verzoeker medegedeeld dat hij op 6 februari 2010 naar Tilburg zal worden overgebracht. Op 5 februari 2010 dient de raadsman van de verzoeker daartegen bezwaar in. Dezelfde dag nog antwoordt de aangestelde van de minister hem dat er “klaarblijkelijk geen reden voorhanden is om de overbrenging te heroverwegen”. Op 9 februari 2010 wordt ook aan de verzoeker persoonlijk geantwoord wat volgt:

“Verwijzend naar uw fax van 5 februari 2010 inzake Snauwaert Steven met betrekking tot de overbrenging van uw cliënt naar de Penitentiaire inrichting te Tilburg, kan ik u medelen dat er geen redenen voorhanden zijn om de overbrenging van uw cliënt te heroverwegen. De directie van de gevangenis te Gent heeft geen tegenindicaties weerhouden in verband met opleidingen, psychologische begeleiding en reclassering. Uw cliënt heeft trouwens recentelijk nog aan een directielid van de strafinrichting te Oudenaarde verklaard ‘geen psychiatrische begeleiding nodig te hebben vermits hij

strafeinde (28 mei 2010) doet'. De PI Tilburg beschikt overigens ook over een psychosociale dienst om de reclassering voor te bereiden en om desgevallend nog in een begeleiding te voorzien.

De rechtsgrond voor de overbrenging is gelegen in het Verdrag van 31 oktober 2009 tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden over de terbeschikkingstelling van een penitentiaire inrichting in Nederland ten behoeve van de tenuitvoerlegging van bij Belgische veroordelingen opgelegde vrijheidsstraffen.

Artikel 4 van genoemd Verdrag bepaalt dat op de tenuitvoerlegging van Belgische veroordelingen in Tilburg, inclusief het recht van gedetineerden om overplaatsing naar België te vragen, uitsluitend het Belgisch recht van toepassing is, tenzij in het Verdrag anders bepaald.

De mogelijkheid om uitgaansvergunningen of andere strafuitvoeringsmodaliteiten toegekend te krijgen blijft dus, ook voor uw cliënt, onverkort bestaan voor zover voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarden terzake."

De beslissingen van 4 en 5 februari 2010 vormen de twee voorwerpen van de onderhavige vordering tot schorsing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. De verzoeker stelt dat de beslissing waarbij hij naar een andere instelling overgeplaatst wordt, een uitvoerbare administratieve rechtshandeling uitmaakt waartegen een annulatieberoep kan ingesteld worden. De beslissing is geen handeling van rechtstreekse medewerking aan de strafuitvoering -zij heeft geen uitstaans met zijn veroordeling- en zij is ook geen maatregel van inwendige orde, maar een beslissing die zijn toestand wijzigt aangezien zij de agressie-begeleiding, de opleiding die hij volgt en de initiatieven tot reclassering in het gedrang brengt.

5. De verwerende partij betwist de rechtsmacht van de Raad van State. Zij stelt dat de bestreden beslissing tot overplaatsing verband houdt met de uitvoering van de straf. Het is geen tuchtmaatregel en er liggen ook geen andere motieven aan ten grondslag.

6. De wijze waarop de uitvoerende macht een gevangenisstraf ten uitvoer legt kadert in de medewerking van het bestuur aan de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf waartoe een gedetineerde veroordeeld werd en waarop, zoals de Raad van State heeft aangenomen in het arrest nr. 150.550 van 24 oktober 2005 inzake Remysen, de rechterlijke macht toezicht houdt. De beslissingen van de

uitvoerende macht daaromtrent vallen also buiten de rechtsmacht van de Raad van State.

7. De beslissing om de vrijheidsstraf in een bepaalde instelling te ondergaan is een modaliteit van de uitvoering van de gevangenisstraf waartoe de gedetineerde veroordeeld is. De beslissing om de uitvoering van de vrijheidsstraf in een andere instelling voort te zetten is dat evenzeer.

8. De Raad van State is niet bevoegd om van het onderhavig beroep kennis te nemen. De omstandigheid dat de beslissing om de verzoeker naar Tilburg te transfereren mede steunt op de wet van 30 december 2009 houdende instemming met het Verdrag van Tilburg van 31 oktober 2009 en dat die wet aan organen van het bestuur bepaalde discretionaire bevoegdheden verleent, doet daaraan niets af, aangezien ook die wet de Raad van State niet bevoegd verklaart voor de geschillen aangaande de uitoefening van deze bevoegdheden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 februari 2010, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche